

[Justitsministeren.]

helt Aar. Det Beløb, for hvilket der gives Henstand, skal forrentes med den i Skylddokumentet for den oprindelige Skyld fastsatte Rente. Der kunde være Spørgsmaal om her at fastsætte en vis højere Rente, men da det jo er en Mand, der arbejder godt i sin Bedrift, og som maa siges at være kommet uforskyldt i Betryk, fordi Konjunkturerne er blevet saa slette, er det maaske rimeligst, at han skal svare samme Rente af det Beløb, han har faaet Udsættelse for, som af den oprindelige Skyld.

Bestemmelse i Skylddokumentet om, at Gælden paa Grund af Udeblivelse med Renter og Afdrag forfalder til Betaling, kan ikke gøres gældende, naar Henstand gives i Medfør af nærværende Lov. Naar der gives Henstand med Afdrag overfor Kredit- og Hypotekforeninger, kunde der jo opstaa Vanskeligheder for disse Foreninger med Hensyn til Indfrielse af udtrukne Obligationer, og derfor bemyndiges Indenrigsministeren til at tilstaa Kredit- og Hypotekforeninger saadanne Lempelser i Statutternes Bestemmelser med Hensyn til Udtrækning af Kasseobligationer, som skønnes nødvendige af Hensyn til denne Lovs Bestemmelser.

Loven skal træde i Kraft straks og gælde indtil Udløbet af Aaret 1932, hvorved den altsaa tilkendegiver sig som en midlertidig Foranstaltning, der skyldes de uheldige Konjunkturer for Øjeblikket, Konjunkturer, som vi jo alle maa haabe vil forbedre sig, og at dette vil ske snart, maa vi alle leve i Forventningen om.

Henvendelsen til Udvalgets Formand om at faa en Indstilling fra Udvalget om eventuel Udsættelse kan ogsaa fremsættes, forinden Udlæg er begæret, saafremt Skyldneren har Grund til at antage, at dette vil blive søgt foretaget i nær Fremtid. Hvis der er begæret Udlæg, skal der, naar vedkommende Debitor begærer det, gives saa stor Udsættelse straks af Fogeden, at der bliver Tid til at faa Sagen behandlet i Udvalget.

Hvad angaar Færøerne, foreslaas det, at der ved kongelig Anordning for Færøernes Vedkommende kan fastsættes de Lempelser, som efter de stedlige Forhold maatte anses for fornødne i den Lov, som kan blive Resultatet af dette Lovforslag. Jeg maa betragte disse Bestemmelser, som her bliver bragt i Forslag, som hensigtsmæssige til paa

en rolig Maade at imødegaa de slette økonomiske Forhold, under hvilke adskillige Mennesker her i Landet uden egen Skyld er kommet til at befinde sig, og jeg skal derfor varmt anbefale, at dette Lovforslag maa blive mødt med Velvillie af det høje Tings Medlemmer og fremmet saa hurtigt som muligt, saa at det kan blive gældende Ret.

Formanden: Derefter har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte det i Gaar anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Dahlgård): Jeg tillader mig for det høje Folketing at fremsætte *Forslag til Lov om Anlæg, Overtagelse og Vedligeholdelse af Gader og Veje i Landkommuner med bymæssig Bebyggelse*. Lovforslaget er at betragte som en Revision af Loven af 1. April 1925, der har samme Titel.

Første Stykke af det foreliggende Lovforslag svarer ganske til første Stykke i Loven af 1925. Ved at genoptrykke Bestemmelsen fra denne ældre Lov kan man, som det er foreslaet i Slutningen af Lovforslaget, ophæve denne, saa man derved undgaar, at Sogneraadene kommer til at operere med to Love om disse Vejspørgsmaal.

De paagældende Bestemmelser i første Stykke, der altsaa kun er en Gentagelse af den ældre Lov, støtter sig paa de tilsvarende Regler i den københavnske Gadelov, men da denne er ændret i 1926, har man naturligvis nu henvist til disse nye Ændringer.

Lovforslagets andet Stykke handler om Vedligeholdelse af private Gader og Veje og afviger fra den nugældende Lovs Bestemmelser. Den gældende Lov af 1925 henviser paa dette særlige Punkt Sogneraadene til at bruge Reglerne i den gamle Lov af 14. April 1865. Som det vil ses af det Andragende, som en Række Sogneraad i Københavns og Frederiksborg Amter har sendt Indenrigsministeriet, og som er aftrykt som Bilag til Lovforslaget, har Anvendelsen af disse gamle Regler beredt Kommunerne praktiske Vanskeligheder. Sogneraadene har derfor ønsket, at de ogsaa paa dette Punkt kunde gaa frem efter de Regler, der bruges i København, og som er mere enkle. De findes i § 8, 1ste Stykke, i Loven af 14. December 1857, saaledes som denne er ændret ved Loven af 31. Marts 1926. Det